

Hjertes Overbevisning, uden at man har staaende foran sig en Auditor eller Dommer, som lægger En Ordene ind i Munden, der skulle siges. Derfor sætter jeg saa stor Pris paa saadanne Forhandlinger, som af og til finde Sted her i Rigsdagen, for at den menige Befolkning dog kan forstaa, at der er eet Sted, hvor dens Sag bliver talt, og hvor der findes Folk, som sympatisere med den, naar den lider Urret; men da der i den Retning er fremkommet forskjellige Udtalelser skal jeg ikke fordybe mig videre i disse Ting. Der er imidlertid en Udtalelse, der gjentagne Gange er kommen frem fra den høitæredede Minister, og som for mig er fuldstændig uforstaaelig. Det er nemlig udtalt af den høitæredede Minister, at denne Stabssergent er affediget, fordi man ikke kunde have Tillid til ham mere. Disse Ord ere komme ikke en, men to, tre Gange fra den høitæredede Minister. Nu forstaaer jeg ikke, hvorledes det kan være Tilfældet. Det er altsaa i og for sig en Extrastraf, denne Mand faar. Det er opløst idag, at vedkommende Stabssergents Dom lød paa 8 Dages Arrest, fordi han havde strevet det Dokument, vi tvende Gange havde hørt oplæse. Det var altsaa egentlig Straffen for Forseelsen; men saa har den Mand faaet en Extrastraf, som er hundrede Gange værre, og den bestaar i, at Manden simpelt hen har faaet sin Affted og dermed mistet en Indtægt af 1,000 Kr. om Aaret. Dette begrundes den høitæredede Minister paa, at man ikke i Hæren kunde have Tillid til vedkommende Stabssergent. Men lad os nu sammenligne og se, om det er muligt at finde nogen Retfærdighed. Lieutenant Castenskjold er bleven dømt til Varetægtsarrest, saavidt jeg erindrer paa en Maaned. (Stemmer: Fæstningsarrest!) Nu vel, naar han har udstaaet den, kommer han ud og indtræder atter i sin Virksomhed. Ham have den høitæredede Minister og de ærede Medlemmer af Hæren Tillid til, overfor ham forlange de, at de Underordnede, den menige Mand skal have Tillid til, kort efter, at han er bleven straffet, fordi han har sparket og ødelagt Munden paa en Mand, som det er blevet oplæst, revet af Hesten, brugt Bidsten, kort efter at han er straffet for alle disse Ting. Ham har man fuldstændig Tillid til, og man sætter ham igjen ind paa hans Plads som Overordnet for de menige Soldater, men Sergenten har man ingen Tillid til, og hvorfor? Fordi det naturligtvis var langt værre for de Herrer Militære, om denne Sergent skulde blive i Armeen og faae afftedet et saadant Dokument igjen og muligvis faae det op-

taget i forskjellige Blade, saa at det rette Forhold, som det finder Sted mange Steder, kunde træde frem. Det er selvfølgelig langt mere ubehageligt, og jeg vil være tilbøielig til at tro, at den Engstelse, der har drevet de Herrer til at give denne Mand Affted, hidrører fra, at han var en Mand, som sølte varmt for den menige Mand, som det er udtalt af et æret Medlem. De vare altsaa bange for, at han skulde fortsætte med at skrive og en anden Gang være mere forsigtig, jaaledes at det ikke faldt i Hænderne paa dem, for hvem det selvfølgelig ikke var bestemt. Men hvorledes dette Tillidsforhold til Lieutenant Castenskjold og dette Mistillidsforhold til Stabssergent Nielsen skulde kunne rimes sammen og kunne kaldes streng Retfærdighed, har været mig høist uforstaaeligt. Jeg vil gaa ud fra den Forudsætning, at dersom vedkommende Stabssergent blot havde udstaaet sin Straf af 8 Dages Bagtarrest, saa vilde den Sag aldrig være kommen frem her i Thinget. Man vilde da have indrømmet, at han havde begaaet en Handling, som maatte var mindre heldig, og hvorfor han fortjente den Retfærdighed, han havde faaet. Nu er Sagen kommen ind her, og derved er Lieutenant Castenskjold, som naturligtvis har staaet i Forbindelse med den Sag, bleven berørt. Hvorledes skal det nu være muligt for os Lægmænd at kunne forstaa, at der er nogensomhelst Rigthed mellem at affedige den Eine, men indsatte den Anden, og saa at forlange, at den Underordnede, den menige Mand, strax skal have Tillid til Hr. Castenskjold, naar han kommer ud af Fæstningsarresten. De høie militære Embedsmænd have fuld Tillid til ham og nære ingen Frygt for, at han atter skal bruge Bidsten ligesaa livlig som før; de have Tillid og tro, at nu, da han har lidt sin Straf, gjør han det aldrig mere. Det er i det Mindste en human Tanke; men havde det ikke været lige saa human, om man havde sagt: „Efter at Stabssergenter er bleven opdaget og har faaet 8 Dages Arrest, vil han aldrig gjøre det mere, den Tillid have vi til ham?“ Man siger imidlertid: „Vi have ingen Tillid til ham, men fuld Tillid til den Anden“, og det forlange de Herrer, at vi og den store Befolkning derude skulle tage for gode Varer. Nei, den Slags Historier kunne vi ikke betragte som Retfærdighed fra vor Side.

Krigs- og Marineministeren (K. v. N.): Jeg onskede kun at gjøre en kort Bemærkning overfor den sidste ærede Taler. Det ærede Medlem mente, som det ogsaa er